

Когато се влюбиш, не се страхуваш

Между дванадесети и четиринадесети април в село Лажанки, близо до Бърно, за десета по-редна година се проведе лагер-школата на ансамбъл „Пирин“. Този път гостуващ хореограф беше Ирина Войнова от София, а сред танцуващите, наред с вече опитните танцьори, се забелязваха и много нови лица. Сред тях бяха Веро (28 г.) и Вук (20 г.) от Сърбия. Ето какво споделиха те пред списание „Българи“.

Как се появи желанието ви да се занимавате с български народни танци и как станяхте част от ансамбъл „Пирин“?

Веро: Вук ме покани да дойда на семинара. Беше ми любопитно, понеже България ни е съседна държава, подобна ... и исках да се запозная с българската култура. Още отначало ми хареса много, защото слушахме песни, чиито ритми ни бяха познати. Вук: Аз съм танцувал сръбски народни танци дълго време в Сърбия, но винаги са ме интересували и останалите балкански танци. Още тогава най-интересни ми бяха българските. И вашите народни носии са много хубави. Харесва ми и българската народна музика. Когато дойдох в Бърно, страшно ми липсваха нашите народни танци и точно тогава открих българския фолклор, който е много близък на сръбския. Прави ми впечатление, че българите, когато танцуват, не пеят. В Сърбия пеят – обаче е много трудно и много дълго тренираме, за да изглежда добре на сцената... Виждал съм и чешки, словашки и хърватски танци, но за мен най-красивите са сръбските и българските, защото танцуваме от сърце и това се усеща.

Как се чувствахте преди да пристигнете в лагер-школата? Бяхте ли притеснени и напрегнати?

Веро: Напротив, бях много ентузиазизиран.
Вук: Не съм се страхувал, очаквах с нетърпение лагер-школата, понеже

Утринно хоро в лагер-школата

Танцов ансамбъл „Пирин“ в с. Лажанки

знаех, че ще науча нещо ново. Пък и вече се бях влюбил в танците, а когато се влюбиш, не се страхуваш.

Какви са впечатленията ви от самия семинар? Как протече?

Веро: Когато пристигнахме, веднага започнахме с тренировките. Ирина ни учеше на нови хора ... Хареса ми, че е пълна с енергия и че внесе много позитивни емоции в ансамбъла. Георги ни насърчаваше да продължаваме, да не се отказваме, понеже вече познаваше възможностите на всеки от нас . А вечер атмосферата беше страхотна, всички бяха много приветливи, забавляваха се; слушахме сръбска и българска музика ...
Вук: Много ми хареса, защото танцувахме постоянно. Гледах всички стъпки, които показваха Ирина и Георги. За Ирина си мисля, че е страхотен танцьор, майстор и се опитва да съхрани българската култура зад граница. Беше страшно въздействащо и вдъхновяващо.
Най-много ми допадна това, че се запознах с много българи. И наистина почувствах, че и братята българи ни харесват, а това значи, че ще танцувам български танци и ще дружа с българи до края на живота си. Или поне така си мисля (смее се). Вече започнах да уча и български език.

А кое е най-хубавото, което взехте от семинара?

Веро: Това, че се запознахме с нови хора, научихме нови танци, завързахме нови приятелства.
Вук: И че през цялото време се чувствах като вкъщи. Благодаря ви, братя българи ...

След всички тези хубави думи и спомени, не мога да не ви помоля да завършите едно изречение: Няма да забравя ...

Веро: ... че се почувствах като вкъщи, сред свои хора. Свободата. Усещането, че си вкъщи. Преди това не познавах българската култура и за мен семинарът беше като един мост между два народа, които са си толкова близки, а не се познават достатъчно добре.
Вук: ... българските си приятели и онази нощ, в която всички танцувахме на сръбска и българска музика, пихме ракия, забавлявахме се много... Никой друг на света не би могъл да разбере това. И шегите ни, чувството за хумор, което споделяме. Ако някой ни гледа отстрани, би казал, че сме един народ.

Интервюто взе и преведе
Борислава Спасова